

Csia Lajos
BETLEHEMI ÉJJEL

Ott jártam egy éjjel Bethlehem mezején,
Nyomasztó éjszaka, hidegség, semmi fény.
Veszett reményekkel, kínnal vánszorogva,
Emberi közönytől majdnem megfagyasztva
Rám ült az éjszaka minden félelmével:
Pásztorokat láttam küszködni az éjjel.
Nyugtalan volt a nyáj, s mint kit rossz sejtés hajt,
Álmatlan, virrasztva lesték mind a hajnalt.

S egyszerre az éjjelt fény űzte szerte szét,
Denevérszárnyakon menekült a setét.
Gondok szellemhadán győztek jó szellemek,
S angyalszó hallaték: Örömet hirdetek!
Békesség a földön, dicsőség az égnek,
Áldás kis Bethlehem csodás szülöttének,
Kit ember közönye istállóba kizárt,
MenjeteK csodálni az egyszülött Királyt!

Bethlehem mezején jártam éjjel újra,
Még mindig sötét volt, a fény eltűnt bújva,
Még mindig a gondok nyomták szegény lelkem,
Majd megvett a hideg emberi közönyben,
S mintha Bethlehembe' sose lett vón, hajnal,
Nem jött volna követ sok angyali rajjal,
S mintha sose zengett volna öröm-ének,
Rám feküdt homálya az emberi éjnek.

Az emberi éjben, emberi közönyben,
Emberi közönytől ontott vérözönben,
Nyomasztó az éjjel, hideg van, semmi fény,
S én járok szorongva világ Bethlehemén.
Rám ül az éjszaka minden félelmével;
Embereket látok küszködni az éjjel,
S kit ember közönye istállóba kizárt,
Nem tisztelik ma sem az egyszülött királyt.

Nyugtalan embernyáj közében virrasztva,
Emberi közönytől majdnem megfagyasztva
Keresnek kevesen fényt az éjszakában:
Derül-e még hajnal e sötét világra?
Epedő sóhajtás ül a teremtésen,
Félelem és bánat állatok szemében,
Csikorogva roppan a világ kerékje,
Reménytelen száll a haldokló az éjbe.

Élőnek halálos vesződés a napja,
Egy nap, mint a másik – unalmak unalma.
Boldog a szegény, ki már mit sem veszíthet,
Boldogok a sírók, akik csak temetnek.
Boldog, aki lent él, mélyen megalázva,
Ki epedve vágyik győző igazságra,
Ki vérező szívvel kínálja irgalmát,
S kit tiszta szívéért összetört a világ.

Aki békét épít, de háborút arat,
Mert a sötétségben fényre szomjas maradt.
Boldog, ki virrasztva, fejét felemelve

Hajnal hasadását várja az éjjelbe'
Mert jönni fog égből felhasadó fénnel
Szellemszárnyon még egy bethlehemi éjjel,
S mint mikor a homályt a kelő nap tépi,
Akkor az éjjelből fénylő sereg lép ki.

Megvetett szegénység jó gazdag ruhában,
A síró reménység ébred valóságban,
Az alázatosok uralkodni fognak,
Világ meghajol majd az Igazságosnak.
Irgalmasságot fog a lét is lehelni.
S a tiszta szívűnek Isten megjelenni.
Akkor háborúknak véres nyomorából
Egy fehér sereg lép elő közel – távol.

S mintha lepel hullna le rejtett szívekről,
Béke hírnöke lesz sok-sok üldözöttből.
S kikre nem hallgatott eddig a vak világ,
Készítik mindenütt a béke új utát.
Ami fent volt, lent lesz, mi dicső volt, aljas,
S minden felett lesz egy ünnevelt Hatalmas,
A megvetett Király, Urak Ura: Jézus.
Istennek dicsőség, földnek béke: Jézus

Ott jártam az éjjel Bethlehem mezején,
Nyomasztó volt az éj, hidegség, semmi fény.
Vesztett reményekkel, kinnal vánszorogtam,
Elaludtam,
És a jövőt így álmodtam.